

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA & ADMINISTRAȚIA

București. CALEA RAHOVEI — 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 16/98

S U M A R

Problema metodologică în dreptul nostru civil (o nouă îndrumare a rolului judecătorului în materie de interpretare și aplicarea legilor) de d-l Vespasian Erbicănu ;

JURISPRUDENȚĂ :

Curtea de casație, secția III: Col. Ivanovič cu Ministerul de de Răsboi ;

Idem: Ministerul de Finanțe cu Niță Văleanu ;

Idem: C. I. Stoicescu cu Fiscu ;

Curtea de apel București, s. I: G. C. Nasopol, cere înscrierea sa ca avocat în Baroul de Prahova ;

Curtea de apel Galați, s. II: Paraschița V. Drăgoi cu Anica Ruxandra D. Georgescu ;

Trib. Ilfov, secția de Notariat: Societ. Cred. Func. Urban din București cu Ilinca I. Bădescu ș. a. ;

Judecătoria Ocol. Topolog-Argeș: I. M. Vitner cu C. Budescu ;

Curtea din Paris: Legea asupra numelui, cu o Observație de d-l D. Alexandrescu ;

Utilitatea pedepsei sub regimul legiurei noastre penale, de d-l Dem. V. Demetrescu.

Bibliografie.

Problema metodologică în dreptul nostru civil

(O nouă îndrumare a rolului judecătorului în materie de interpretare și aplicare a legilor)

Urmarea 4-a (*)

Al treilea jurisconsult foarte talentat, aparținând aceleiași direcțiuni, este profesorul facultății *juridice* din Paris Raimond Saleilles, care a scris prefața cărții lui Gény indicată mai sus. Saleilles și-a expus ideile sale în o serie întreagă de lucrări juridice și în special în opera sa «*De la déclaration de volonté*» scrisă în 1901, cu ocazia punerii în aplicare a codului civil german, și în articolul «*École historique et droit naturel*», publicat în jurnalul *Revue trimestrielle de droit civil*, vol. I (1).

R. Saleilles recunoaște, ca și Gény, că legea prin sine însăși este o literă moartă; că pentru existența ei legea are nevoie de un mijlocitor viu care să o însuflețească să-și dea viață, și acest mijlocitor nu poate fi altul de cât judecătorul, căruia trebuie rezervată o mare libertate de mișcare, în sensul ca în hotărârile sale să poată aplica acele

principii, din care a isvorit însăși legea. «Il n'est même pas exact de dire, adaugă Saleilles, que le magistrat juge au nom de la loi et que cette autorité supérieure, au nom de laquelle il interprète la loi, ce soit la loi elle-même. Le juge explique la loi; il n'est pas l'organ de la loi. La loi n'est pas une autorité vivante; elle ne prend vie que par l'interprétation du juge. Voilà pourquoi le juge doit tirer ses inspirations d'une autorité qui soit au-dessus de la loi elle-même, puisqu'elle doit servir à la vivifier» (2).

Saleilles însă este în desacord cu Gény în ce privește determinarea principiilor superioare din care devină legea.

El crede că Gény merge prea departe când recomandă magistratului ca călăuză supremă «nature des choses», cea ce nu e alt ceva de cât «droit naturel» sub o altă formă.

Sunt convinși, zice Saleilles, că în realitate pentru a descoperi și stabili această „nature des choses” magistratul n'are la îndemână alt-ceva, de cât aprecierea lui pur subiectivă; cu alte cuvinte n'are altă îndrumare aci de cât concepția sa personală despre dreptate și moralitate; aceasta însă va echivala aproape cu arbitrarul (3).

Dacă avem nevoie de o interpretare judecătorească largă și progresistă, apoi cu drept cuvint trebuie să ne ferim de tălmăcirea arbitrară, chiar și când aceasta ar fi voluntară. Dind judecătorului dreptul de a-și schimba *per fas et nefas* idealul său despre dreptate, moralitate și religie, înseamnă pur și simplu a face din el un factor al anarhiei sociale (4). Și anarhia saă mai bine zis tirania judecătorească ar consta aci în dreptul ce l'ar avea magistratul de a introduce cu deasila pe calea logiceii inexorable în viața socială un principiu abstract oare care.

Plenipotența largă și interpretarea liberă pe care noi o cerem pentru judecător, adaugă Saleilles, sunt admisibile numai atunci, când am putea să

(2) Vezi R. Saleilles, *De la déclaration de volonté*, pag. 289.

(*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 19, 20 și 22 din 1906.

(1) Vezi și recenta lui lucrare «*Introduction à l'étude du droit civil allemand*», 1904.

(3) Vezi Saleilles, *Ecole historique et droit naturel*, în *Revue trimestrielle de droit civil*, 1902, vol. I, pag. 102

(4) Vezi *Déclaration de la Volonté*, pag. 286.

le întemeem pe niște baze obiective sigure. Principiile imperative pe cari judecătorul este chemat să le caute și să le explice, trebuiesc neapărat să aibă o realitate obiectivă, independentă de conștiința subiectivă a celui ce le aplică ⁽⁵⁾.

După părerea lui Saleilles, aceste principii obiective pot fi găsite pe cale pur pozitivă în următoarele trei domenii: în *analogia legislativă* (l'analogie législative), în *conștiința juridică colectivă* (la conscience juridique collective) și în *dreptul comparat* (le droit comparé) ⁽⁶⁾.

De mult deja cunoscută și usitată sub formula „aflărei și aplicării spiritului legii” sau a «voinței legiuitorului»,—analogia legislativă se resumă, în esența ei, la un sistem de interpretare strins, rezultată din înțelesul literar al textului,—interpretare atenuată câte odată prin considerațiuni de echitate și de ordine practică. După acest sistem, mai mult empiric, legea scrisă alcătuește factorul principal de evoluție al dreptului. Îndeplinind un asemenea rol, analogia legislativă poate și de acum înainte să aducă servicii importante științei dreptului și jurisprudenței.

Dreptul comparat presintă de asemenea o enormă *însemnătate pentru interpretare* ⁽⁷⁾. Ideile și așezămintele dreptului evoluează prin aceleași faze și se găsesc într'un strins raport de filiațiune la popoarele cari sunt mai mult sau mai puțin în acelaș grad de dezvoltare socialo-economică și culturală. La unele din aceste popoare un așezămint de drept oare care poate fi într'o fasă mai înăpoiată, pe când la altele acelaș așezămint a ajuns deja într'un stadiu de dezvoltare mult mai înaintat. Magistratul, grație studiului dreptului comparat, va putea privi ideile și așezămintele de drept ale diferitelor popoare într'un cadru general, va pricepe spiritul obștesc ce le însuflețește, în fine va sesiza conexiunea și filiațiunea lor intimă, și aceasta îi va da posibilitatea să-și îndeplinească cu mai multă competență rolul de complectator și promotor al legiuirii sale naționale.

A treia și fără îndoială *cea mai de căpetenie* călăuză a magistratului în materie de interpretare, trebuie să fie „conștiința juridică colectivă”.

Viața socială este supusă unui proces de continuă evoluție. Condițiunile și nevoile sociale să prefac și să încrucișează mereu, iar paralel cu ele evoluează și dreptul ca știință socială.

⁽⁵⁾ Vezi *Revue Trimestrielle de droit civil*, vol. I, pag. 162.

⁽⁶⁾ Vezi *Revue Trimestrielle de droit civil*, vol. I, pag. 106 și următ.

⁽⁷⁾ Importanța dreptului comparat pentru interpretare este pusă în evidență în special de distinsul meu fost profesor Dimitrie Alexandresco, în *Comentariile* sale de drept civil. A se vedea în privința importanței dreptului comparat și articolul d-lui Em. Antonescu, publicat în *Revista judiciară*, No. 2, 1905.

Ideile și convingerile se schimbă mereu chiar și la oamenii cari sunt mai interesați a se menține *statu quo ante*. Ele își săvîrșec opera lor fără întrerupere, și nimica nu le poate stăvili mersul înainte. Incetul cu incetul se formează un nou curent, se generalizează o nouă îndrumare, apare o nouă concepție, care nu se mai impacă cu vechea stare de lucruri și din acest anume moment începe și rolul social important al judecătorului. Chiar printre adversarii noului curent format sunt mulți de aceia, cari ar fi gata să cedeze, și dacă se mai împotrivesc apoi fac aceasta numai pentru că alții mai influenți țin ca *statu quo ante* să rămînă neștirbit. Rolul social foarte bine făcător al judecătorului constă tocmai în faptul de a pleca urechea sa la noile cerinți și nevoi sociale, cari depășesc litera legii, de a pricepe și nemeri momentul potrivit când trebuie să intervină ca inițiator al realizării acestor cerinți. Aci judecătorul ne apare în rolul său nobil de împăciuitor social (conciliateur social), transformînd în fapt îndeplinit ceea ce alcătuește abea idealul unei neînsemnate minorități.

Cu chipul acesta pe calea experimentelor pașnice, fără salturi, fără perturbațiuni radicale, magistratul va izbuti a acomoda viața la noile condițiuni sociale ⁽⁸⁾, ear aplicarea normelor de drept va deveni în mâinile sale un adevărat mijloc de progres social ⁽⁹⁾.

În Germania dintre partisanii noiei direcțiuni, cel mai de seamă este fără îndoială jurisconsultul *Rudolf Stammler*, care în recenta sa operă «*Teoria dreptului echitabil*» «*Die Lehre von dem richtigen Rechte*» (Berlin, 1904, 627 pagini) se ocupă de aceeași problemă, căreia aș consacrat lucrările lor Gény, Lambert și Saleilles.

Stammler, în concluziile lucrării sale ajunge cam la aceleași rezultate ca și autorii francezi arătați aci. Dacă în timpul din urmă, zice el, s'a accentuat din ce în ce mai mult tendința de a se lărgi aprecierea judecătorească, dacă codificările noi sub diferite modalități, ne vorbesc tot mai des despre «*freies richterliches Ermessen*», de sigur că prin aceasta din urmă nu trebuie să înțelegem o apreciere pur personală și subiectivă.

Dreptul se adresează în primul loc membrilor societății; el caută să stabilească anumite norme pentru conduita acestora, un anumit mod de conviețuire socială. Dacă este așa, atunci cum s'ar putea admite ca calificarea purtării oamenilor în societate să atârne de hotărîrea *viitoare* a unei a

⁽⁸⁾ Vezi R. Saleilles, *De la déclaration de volonté*, 1901, pag. 286.

⁽⁹⁾ *Ibidem*, pag. 287 și *Revue Trimestrielle de droit civil*, vol. I, pag. 108.

treia persoane, hotărîre întemeiată pe aprecierea sa subiectivă și liberă? N'ar însemna oare să aplicăm zicătoarea arabă «creștinul va cunoaște dreptul musulman, când se va întoarce de la judecată»? N'ar însemna oare să recomandăm oamenilor «să se poarte astfel, precum va aprecia în urmă judecătorul că e bine» (10).

Când legea vorbește despre aprecierea liberă judecătorească, evident că are în vedere alt-ceva: are în vedere o anumită metodă obiectivă, după care judecătorul să se conducă în cautarea normelor de drept ce urmează să le aplice. În ce constă această metodă?

Iată punctul de unde Stammler începe să ne aștearnă vederile sale proprii în această chestiune.

Stammler a avut ca călăuză în această privință *ideea sa despre dreptul echitabil* (richtigen Rechte), pe care o desvoltă în opera monumentală citată mai sus (11). Tot dreptul, chiar și cel pozitiv, zice el, nu este alt ceva de cât «*Zwangversuch zum Richtigen*», de cât încercarea de a organiza viața omenească potrivit cerințelor *idealului social*. Acest ideal social trebuie să alcătuiască dar principiul suprem, după care are a se cărmui atât activitatea legiuitorului, cât și activitatea judecătorului. Din acest principiu suprem are să-și deducă judecătorul normele pentru hotărîrile sale. Toate cele-l'alte criterii, precum morala, natura lucrurilor, dreptul natural, simțimîntul legalității, conștiința juridică colectivă, opinia publică etc. sunt vagi și nelămurite, sau eronate; și chiar dacă conțin un grăunte de adevăr, apoi numai într'atât, întru cât exprimă în ele ideea dreptului echitabil.

În ce constă idealul social și cum poate fi el definit? Adese ori ni se dă drept ideal social libertatea, egalitatea sau fericirea desăvârșită a cetățenilor. Toate acestea sunt eresii.

Idealul social îl poate întrupa acea societate, în care fie-cărui individ îi este asigurată realizarea scopurilor sale, în armonie cu a celor-l'alți; în care lupta pentru existență se petrece în așa condițiuni, în cât fie-care individ să-și poată dobândi și asigura cea ce i se cuvine a fi al său. În ori ce societate trebuiesc regulamentate și armonizate în primul loc voințele individuale libere (das in dem Inhalte seiner Ziele freie Wollen), de aceea formula finală a idealului social va fi „*conviețuirea indivizilor liberi voitori*“ (Gemeinschaft der frei wollenden Menschen).

(10) Vezi Rudolph Stammler, *Die Lehre von dem richtigen Rechte* pag. 161.

(11) Traducând titlul cărții lui Stammler «Die Lehre von dem richtigen Rechte» prin «Teoria dreptului echitabil», mărturisim că traducerea noastră nu este strict literară «Richtigen Rechte» în traducere literară înseamnă «drept adevărat», «drept corect», «drept exact just». Noi am preferat însă expresiunea de «drept echitabil» pentru că redă mai bine sensul ce autorul a voit să dea cuvintelor «richtigen Rechte».

Realizarea însă a acestui principiu social, absolut și suprem, reclamă o serie întregă de operațiuni logice și intermediare. Stammler, pe cale pur deductivă, se încearcă a ne stabili în trăsături generale *metoda sa logică de aplicare a dreptului echitabil*. El așterne mai întîi principiile fundamentale ale acestui drept (die Grundsätze des richtigen Rechts), ne presintă «timpul» său (Vorbild des richtigen Rechts), în fine, în partea finală a cărții sale, care e și cea mai interesantă, ne arată *practica dreptului echitabil* (Praxis des richtigen Rechts). Aci el caută să ne explice modul de aplicațiune al metodei sale, prezentându-ne o serie întregă de soluțiuni juridice consacrate în dreptul pozitiv, pe cari apoi le critică din punctul de vedere al dreptului echitabil.

Adese ori, zice Stammler, auzim susținându-se că tendința legiuirilor noi de a împuternici pe judecător să hotărască pe baza dreptului echitabil, ar avea o înriurire defavorabilă din punctul de vedere al statoniceii și siguranței judecăților. Evident că metoda nouă pune în sarcina magistratului deslegarea a o mulțime de probleme grele; aceste probleme însă nu par de loc cu neputință de rezolvit. Toată greutatea constă în deducerea logică a soluțiunilor concrete din principiile generale ale dreptului. Această greutate însă poate fi mult ușurată prin o justă concepere a științei dreptului (12).

(Va urma)

Vespasian Erbiceanu

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 3 Februarie 1906

Președenția D-lui C. G. ȘTEFĂNESCU, Președinte

Colonel Ivanovici cu Ministerul de Răsboi

Curtea de Conturi.—Constituirea ei.—Secțiuni-unite.—Prezența grefierului.—Formalitate substanțială.—Lipsa ei.—Nulitatea deciziunii.—(Art. 41 legea org. a Curții de Conturi).

Asemănat art. 41 din legea organică a Curții de Conturi, grefierul asistă la secțiile-unite ale Curții, redactează și contra-semnează procesele-verbale de ședință.

Prezența grefierului la ședințele secțiilor-unite ale Curții de Conturi, constituind o formalitate substanțială, ca una ce privește însăși compunerea Curții, neobservarea ei atrage în mod virtual nulitatea deciziunii și îi ridică or-ce existență legală.

Decisiunea 31/906.—Casată, în urma recursului făcut de Colonel Ivanovici, decisiunea Inaltei Curți de Conturi s.-unite cu No. 3/902, dată în proces cu Ministerul de răsboi.

(12) Vezi Stammler, *oper. cit.*, pag. 305 și urm.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat P. Borș, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat Neagu, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului al II-lea de casare:

«Violarea art. 41 și 44 din legea organică a Curții de Conturi. Decizia dându-se în secțiuni-unite asistența grefierului său cel puțin a ajutorului său era o formalitate de rigoare, care trebuia respectată. Acest funcționar mai trebuia să contrasemneze procesul-verbal al ședinței.

«Atare formalitate însă a fost omisă așa că, în lipsa sa, deciziunea cată a se anula ca nevalabilă».

Având în vedere decizia supusă recursului din care rezultă: că intimatul Colonel M. Ivanovici a fost condamnat prin decizia Ministerului de Răsboi cu No. 304/900 la plata sumei de 1474 lei 75 bani, o parte din suma cu care Ministerul a fost păgubit din cauza primirei unei cantități de fân stricat de la antreprenorul Enescu, din ordinul intimatului, fără ca acesta să fi convocat mai întâi comisiunea însărcinată a verifica calitatea fânului, conform art. 6 din instrucțiunile ministeriale respective;

Că această deciziune a Ministerului de Răsboi a fost confirmată prin decizia Inaltei Curți de conturi cu No. 3 din 8 Aprilie 1902, decizie supusă recursului de față și dată în secții-unite. În urma casării primei deciziuni a Curții de conturi secția I cu No. 6/901, care apăruse de ori-ce răspundere pe Colonelul Ivanovici;

Având în vedere că din examinarea dosarului de fond se constată, că atât procesul-verbal al ședinței, cât și deciziunea supusă recursului nu sunt contrasemnate de grefier, nici de ajutorul său;

Având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 41 din legea Curții de conturi, grefierul asistă la secțiile-unite ale Curții, redactează și contra-semnează procesele-verbale de ședință;

Considerând că prezența grefierului la ședințele secțiilor-unite ale Curții de conturi, constituind o formalitate substanțială, ca una ce privește însăși compunerea Curții, neobservarea ei atrage virtual nulitatea deciziunii și îi ridică ori-ce existență legală;

Considerând că, față de dispozițiile exprese ale susmenționatului text de lege, fără a mai discuta celelalte motive, găsește întemeiat motivul al II-lea de casare și îl admite ca atare.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 28 Februarie 1906

Președenția D-lui C. C. ȘTEFĂNESCU, Președinte

Ministerul de finanțe cu Niță Văleanu

Contravenție vamală.—Constatare.—Proces-verbal.—Puterea probatorie.—Inscriere în falș. — (Art. 192 leg. vamalilor).

După art. 192 din legea generală a vămilor, procesele-verbale privitoare la contravențiunile vamale fac probă până la inscrierea în falș de constatările ce ele cuprind.

Prin urmare, tribunalul comite un exces de putere și violează acest text, când înlătură constatarea făcută prin procesul-verbal că contravenientul a fost somat să asiste la redactarea procesului-verbal, cu toate că contravenientul nu s'a înscris în falș în contra acestei constatări.

Decisiunea 63/906.—Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de finanțe, sentința Tribunalului Muscel cu No. 221/905, dată în proces cu Niță Văleanu.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat C. Marinescu în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat Georgescu, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 192 din legea vămilor și eroare gravă de fapt.

«Tribunalul anulează procesul-verbal de contravenție vamală dresat contra lui Niță Văleanu, pe motiv că contravenientul n'a fost somat să asiste la încheierea aceluși proces-verbal. Procesul-verbal însă constată că această formalitate a fost îndeplinită și o asemenea constatare face dovadă deplină atâta vreme cât contravenientul nu s'a înscris în falș contra ei.

«De asemenea Tribunalul mai comite o eroare grosieră de fapt când pretinde că din procesul-verbal rezultă că contravenientul n'a fost somat, atunci când contrariul rezultă din procesul-verbal anulat».

Având în vedere sentința Tribunalului Muscel supusă recursului, din care reese că intimatul Niță Văleanu a fost condamnat, prin procesul-verbal dresat de agentul vamal al punctului Giuvala cu No. 507/905 aprobat de Ministerul de Finanțe, la amenda de 300 lei, pentru că a contravenit dispozițiilor art. 254 din legea vămilor; că dânsul a făcut apel la tribunal, care a anulat procesul-verbal, pe motiv că intimatul nu a fost somat ca să asiste la redactarea lui, conform cerințelor art. 180 și 192 din legea vamală;

Considerând că după art. 192 din legea generală a vămilor, procesele-verbale privitoare la contravențiunile vamale fac probă până la inscrierea în falș de constatările ce ele cuprind;

Având în vedere că procesul-verbal de contravenție constată că intimatul a fost somat ca să asiste la redactarea procesului-verbal;

Că, cu toate acestea, tribunalul înlătură această constatare, fără ca intimatul să se fi înscris în falș în contra acelei constatări, precum cere art. 192 din legea vamală;

Considerând că, prin această procedură, tribunalul a săvârșit un exces de putere și a violat citatul text, și deci motivul de casare este fondat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează etc.

Audiența de la 1 Decembrie 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFĂNESCU, Președinte

C. I. Stoicescu cu Fiscul

Contribuțiuni directe. — Patentă. — Arendarea unei mori.—Sensul clauzei că impozitele privesc pe proprietar. Caracterul dărei patentei.

Legea patentelor impunând la darea patentei numai pe acele persoane ce exercită un comerț, industrie sau profesie, urmează că, atunci când un proprietar a arendat moșia împreună cu o moară, va fi supus la patentă arendașul care speculează acea moară, de și ar exista o clausă în contract că impozitele privesc pe proprietar.

Prin cuvântul «impozite» din asemenea clausă, nu se poate înțelege de cât impozitul funciar și celelalte dări aferente acestui impozit, precum zecimi județene și comunale, iar nu și darea patentei care este o dare impusă în mod exclusiv asupra persoanei ce exercită un comerț, industrie sau profesie.

Decisiunea 269/905.—Casată decisiunea Comisiunii de apel din județul Vaslui No. 347/905, dată în procesul de impunere cu d-l C. I. Stoicescu.

Curtea,

Asupra mijlocului de casare:

«Că moara după proprietatea sa fiind arendată, nu dânsul

are a plăti patenta pentru acea moară, întru cât patenta se stabilește asupra aceluia ce exercită comerțul».

Având în vedere că conform legii patentelor această dare este creată numai în vederea aceluia ce exercită o profesiune ;

Considerând că în speță este netăgăduit că recurentul arendând moșia sa d-lui Jean Veron dimpeună și cu moara, care se află pe moșie, dreptul de a exploata moara a trecut asupra arendașului cu începere de la 23 Aprilie 1906, astfel că numai arendașul are dreptul de la acea dată să o exploateze și să beneficieze de foloasele ce-i va produce acest fel de industrie ;

Considerând că, dacă prin contractul de arendare s'a stipulat că toate impositivile către stat, județ și comună privește pe proprietar, de aci nu rezultă că tot proprietarul are a plăti și patenta pentru acea moară, întru cât patenta se stabilește numai asupra persoanei ce exercită un comerț sau o profesiune ;

Că, de altfel, prin cuvântul de «imposite», nu se poate înțelege de cât impositivul funciar și cele-l'alte dări aferente acestui impozit, precum zecimi județene și comunale, iar nu și darea patentei care, după cum s'a spus. este o dare impusă exclusiv aceluia ce exercită profesia :

Că astfel fiind, motivul invocat, este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

CURTEA DE APPEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA I

Audiența de la 20 Februarie 1906

Președenția D-lui SC. POPESCU, Prim-președinte

George C. Nasopol, apel contra decisiilor Consiliului Corpului de avocați din Prahova

Decisiunea No. 50

Legea constituirii corpului de avocați.—Comerciant.—Dacă un comerciant, care întrunește condițiunile cerute de legea corpului de avocați, poate fi înscris între avocați.—(Leg. Corp. de avocați din 1864 și cea din 1884).

Legea constituirii corpului de avocați din 1864, cât și cea modificatoare din 1884, cari stabilesc condițiunile cerute pentru ca cine-va să poată fi avocat, nu conțin nici o dispozițiune care să facă incompatibilă profesiunea de avocat cu aceea de comerciant.

Prin urmare, o persoană, de și comerciant, poate fi înscris ca avocat întru cât întrunește condițiunile cerute de legea constituirii corpului de avocați.

Curtea,

Asupra apelului făcut de George C. Nasopol în contra decisiunii No. 4/906 (*) a Consiliului de disciplină al Corpului avocaților din jud. Prahova, prin care i s'a respins cererea ce a făcut de a fi înscris ca avocat în corpul avocaților din acel județ, pentru motivul că profesiază în orașul Ploești comerțul de fâinărie, morărie, exploatare de petrol și altele, cu firmă comercială înscrisă la Trib. Prahova, făcând parte din firma socială C. Nasopol fi ;

Având în vedere că atât legea din Decembrie 1864 pentru constituirea corpului de avocați cât și legea modificatoare din 1884, cari stabilesc condițiunile cerute pentru ca cine-va să poată fi avocat, nu conțin nici o dispozițiune care să facă incompatibilă profesiunea de avocat cu cea de comerciant, în cazul când ar fi îndeplinite cele-l'alte condițiuni cerute de aceste legi ;

Având în vedere că este de principiu că incompatibilitățile sunt de drept strict și ca atare nu se pot crea prin interpretare sau analogie ;

Că întru cât apelantul îndeplinea cele-l'alte condi-

țiuni prevăzute de sus menționatele legi, fără temeiul Consiliului de disciplină i-a respins cererea de înscriere în barou ;

Că așa fiind decisiunea Consiliului urmează a fi reformată și a se ordona înscrierea apelantului printre avocații aceluia barou ;

Pentru aceste motive, admite apelul făcut de George C. Nasopol contra decisiunii. Consiliului de disciplină al corpului avocaților din jud. Prahova No. 4/906.

Reformează această decisiune, ordonă ca apelantul să fie înscris în tabloul de avocați din județul Prahova ;

(ss) S. Popescu, Al. Dobriceanu, G. Flaislen, I. St. Stambolescu, St. Miculescu.

CURTEA DE APPEL DIN GALAȚI, SECȚIA II

Audiența de la 4 Februarie 1906

Președenția D-lui G. TANOVICIANU, Președinte

Paraschiva V. Drăgoi cu Anica și Ruxandra D. Gherghescu

Decisiunea civilă No. 20

Perimare.—Act întrerupător de perimare cu caracter contradictoriu.—Cererea făcută către supleantul tribunalului de a fixa un termen pentru o cercetare locală, servindu-se în locul plății taxelor pentru citațiuni cu act de paupertate.—Dacă asemenea cerere poate întreprinde peremțiunea.—(Art. 257 pr. civ.).

După art. 257 pr. civilă, ori-ce acțiune, opoziție, apel, etc. se perimă după cererea părții interesate, dacă partea va lăsa să treacă două ani de la cel din urmă act de procedură, care este ori-ce dispoziție pe care a încuviințat-o judecătorul în cercetarea pricinii ; Că prin act întrerupător de perimare se înțelege ori-ce act de procedură făcut de partea interesată cu caracter contradictoriu, adică ori-ce act de procedură sau ori-ce fapt juridic din partea celui interesat în proces, menit a fi adus la cunoștința părții protivnice, cum ar fi cererea pentru fixarea unui termen însoțită de plata citațiunilor.

Prin urmare, cererea făcută de parte către judecătorul supleant al tribunalului de a fixa un termen pentru efectuarea unei cercetări locale orânduită de curtea de apel, constituie fără îndoială un act întrerupător de peremțiune în sensul art. 257 pr. civ., întru cât în locul taxelor citațiunilor ce urma a plăti, partea avea la dosarul cauzei act de sărăcie în regulă.

Curtea,

Având în vedere cererea făcută de Paraschiva V. Drăgoi prin petițiunea înregistrată la No. 108 din 10 Ianuarie a. c., de a se declara perimată opoziția făcută de Anica D. Gherghescu și Ruxandra D. Gherghescu contra decisiunii civile a acestei Curți cu No. 194 din 1902 ;

Având în vedere concluziile părților ;

Având în vedere art. 257 Pr. civ. care hotărăște că ori ce acțiune, opoziție, apel etc. se va perima, după cererea părții interesate, dacă partea va lăsa să treacă două ani de la cel din urmă act de procedură, care este ori ce dispoziție pe care a încuviințat-o judecătorul în cercetarea pricinii ; că se privește ca act întrerupător de perimare. spune mai departe tot acest articol, ori ce act de procedură făcut de partea interesată cu caracter contradictoriu ;

Considerând că, în specie, din examinarea dosarului se constată că în acest proces starea de fapt a lucrărilor săvârșite e următoarea :

La 11 Octombrie 1902 Anica D. Gherghescu și Ruxandra D. Gherghescu, azi decedate și reprezentate prin moștenitorii lor, au declarat apel contra sentinței Tribunalului R-Sărat No. 287 din 1902 dată asupra acțiunii introdusă de Maria Donciu, având de obiect împărțirea averii rămasă pe urma decedaților Dinu și Smaranda Gherghescu ; S'a fixat termen de judecată la 21 Noembrie 1902, când această Curte prin decizia No. 194 a respins apelul ca ne susținut ; S'a făcut opo-

(*) A se vedea publicată în Curierul Judiciar din 1906, No. 7, cu observația ce o însoțește.

siție în contra sus zisei decisiuni la 19 Martie 1903 și pentru judecarea ei s'a fixat termen la 10 Mai 1903, când Curtea prin jurnalul No. 840 a lăsat procesul în suspensiune din cauza morței unuia din intimați; arătându-se cine trebuie citat în locul celui decedat, s'a fixat termen la 11 Noembrie 1903, când prin jurnalul No. 1988, făcându-se aplicațiunea art. 151 pr. civ., s'a amânat cauza la 8 Ianuarie 1904; la acest termen Curtea prin jurnalul No. 10 a admis o cercetare locală, care să se efectueze de Tribunalul R.-Sărat, trimițându-se dosarul în acest scop, iar termen pentru judecarea fondului a rămas să se fixeze după efectuarea cercetărei; Tribunalul primind dosarul și apoi cererea înregistrată la No 12268 din 10 Iunie 1904 făcută de Paraschiva Drăgoi, unul din intimați, încheie jurnalul No. 5098 din 16 Iunie 1904, prin care delegă pe membru supleant cu efectuarea cercetărei locale. Judecătorul delegat primind și dânsul dosarul de la Tribunal la 21 Iunie 1904 cu adresa No. 14114, pune rezoluția «la stăruință», iar la 10 Septembrie 1905 primind din partea lui Alex. Gherghescu procuratorul oponentilor, iar azi moștenitorul uneia din ele, cererea înreg. la No. 122 de a se fixa un termen pentru efectuarea cercetărei, după ce a cerut dosarul de la arhivă, apoi la 16 Septembrie 1905 a pus rezoluția «termen la . . . » (fără a se fixa ziua) și aceasta este cea din urmă lucrare ce se vede făcută în această afacere;

Considerând că intimata Paraschiva Drăgoi, susținând că în această afacere ultimul act de procedură este încheierea acestei Curți cu No. 10 din 8 Ianuarie 1904, prin care s'a ordonat cercetarea locală, cere a se declara perimată opoziția făcută de Anica și Ruxanda Gherghescu contra decisiiei No. 194 din 1902, întru cât au trecut doi ani fără ca partea interesată să fi stăruit a se efectua această cercetare locală, iar partea adversă conchide la respingerea cererei de perimare pentru cuvântul că prin faptul că la 10 Septembrie 1905 a cerut judecătorului supleant spre a fixa un termen pentru efectuarea cercetărei, s'a întrerupt peremțiunea și că dacă această cercetare nu s'a făcut nici până în prezent este că judecătorul delegat nu a fixat încă termenul, deși oponentele se servea în acest apel cu act de paupertate în regulă;

Că așa dar toată chestiunea se reduce la aceia de a se ști dacă cererea făcută de Alexandru Gherghiescu, pe atuncî procuratorul oponentilor Anica și Ruxanda Gherghescu, prin suplica înreg. la No. 122 din 10 Septembrie 1905 către membrul supleant al Tribunalului R.-Sărat spre a fixa o zi pentru cercetarea locală ordonată de Curte constituie, sau nu, un act întrerupător de perimare în sensul art. 257 Pr. civilă;

Considerând că prin act întrerupător de perimare, după expresiunea întrebuițată de sus zisul articol, se înțelege ori ce act de procedură făcut de partea interesată, cu caracter contradictoriu; că prin această din urmă expresiune: «Cu caracter contradictoriu» se înțelege, după cum rezultă lămurit din debaterile parlamentare ce au avut loc la 1900 cu ocazia votărei art. 257 din actuala procedură civilă, ori ce act de procedură, sau ori-ce fapt juridic din partea celui interesat în proces, merit a fi admis la cunoștința părței protivnice, astfel, — și în acest sens jurisprudența e constantă — o simplă cerere pentru fixarea termenului de judecată, dacă e însoțită de plata taxelor de citațiunii, e considerată ca având un caracter contradictoriu, și prin urmare suficientă pentru a întrerupe peremțiunea, cu toate că partea cea-laltă n'ar fi pusă în cunoștință prin înmânarea citațiunii, fie din cauză că portărei ar fi neglijat a scoate cuvenitele citațiunii, fie că s'ar fi întârziat fixarea termenului, sau nu s'ar fi fixat de loc, după cum se va arăta mai la vale că e cazul în specie, pentru că atât scoaterea citațiilor cât și fixarea termenului nu cad în sarcina părței;

Considerând că, în specie, față de cele expuse mai sus, cererea făcută de Alexandru Gherghescu, procu-

ratorul oponentelor, către membrul supleant al Tribunalului R.-Sărat, delegat cu efectuarea anchetei locale orânduită de Curte, de a se fixa termenul pentru această cercetare, constituie fără îndoială un act întreruptiv de peremțiune în sensul art. 257 Pr. civ pentru că în locul taxelor de citațiunii, ce oponentele ar fi trebuit să plătească dacă nu erau paupere, ele aveau la dosarul cauzei acte de sărăcie în regulă, cari de sigur au fost văzute de judecătorul delegat, de vreme ce a primit cererea fără timbru de 30 bani și apoi pe această cerere stă scris cuvântul «pauper», ceea ce înseamnă că partea s'a referit, în ce privește citațiile, la suszisele acte de sărăcie aflate la dosar, așa că judecătorul, primind cererea numitului procurator, dator era să fixeze termenul pentru efectuarea cercetărei și să dispue trimiterea dosarului la portărei spre a scoate cuvenitele citațiunii; că dânsul nefăcând acest lucru, peremțiunea opozițiunii nu poate avea loc, dacă cercetarea la fața locului ordonată de Curte nu s'a efectuat în timp de doi ani, întru cât e dovedit că partea oponentă a făcut tot ce depinde de dânsa pentru ca această cercetare să se efectueze;

Considerând că și logica s'ar opune la admiterea soluțiunii contrare, pentru că, în adevăr, fiind știut că peremțiunea este o sancțiune pe care legea o prescrie contra părței, care prin neglijența sa face să se prelungească un proces la infinit, o asemenea sancțiune, atât de gravă în cazul unui apel sau opozițiune, cum e în specie, nu poate lovi pe partea căreia nu i se poate imputa nici o neglijență;

Considerând că fără rezon se obiectează că partea oponentă era datoare să stăruiească către judecătorul supleant pentru a fixa termenul cercetărei locale, întru cât cererea sa scrisă era tocmai în acest sens făcută și legea nu prevede nici o dispozițiune, care să oblige pe partea, care a făcut o cerere scrisă de asemenea natură, să vie înaintea judecătorului și să stăruiească verbal pentru admiterea unei asemenea cereri, *cu alte cuvinte să repete verbal aceia ce a făcut deja în scris*; Că de asemenea nu se poate zice că partea era datoare să procure mai întâi mijloacele de transport pentru judecător și grefier și apoi să i se fixeze termenul de cercetare, de oare-ce nici un text de lege nu subordonează fixarea termenului și emiterea citațiilor pentru cercetări locale, condițiunei ca partea interesată să procure mai întâi mijloacele necesare pentru transport; de obiceiă asemenea mijloace se procură de partea interesată în ajunul său chiar în ziua termenului fixat pentru efectuarea cercetărei, și apoi în specie dacă gândul judecătorului delegat a fost ca el să fie asigurat mai întâi de plata transportului, trebuia să pună aceasta în vederea părței prin o rezoluție în sensul, că termenul se va fixa după ce partea interesată va depune la grefă suma necesară pentru plata transportului la localitatea unde urmează să se facă cercetarea, așa că nici în această ipoteză partea oponentă nu poate fi culpabilă de neglijență că cercetarea locală nu s'a efectuat până în prezent;

Considerând că, astfel fiind, din toate punctele de vedere cererea de perimare este nefondată și are a fi respinsă ca atare.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

(ss) G. Tanoviceanu, M. A. Beștelei, D. G. Tăzlănanu, G. N. Raicoviceanu, N. Dumitrescu.

Grefier (s) Al. Băltăgescu

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența de la 16 Ianuarie 1906

Președenția D-lui I. IONESCU, Membru de ședință

Soc. Cred. Func. Urb. din București cu Ilinca V. Bădescu ș. a.

Urmărire imobiliară. — Vinzare cerută de Creditul Funciar. — Somațiunii de plată. — De când se calculează termenul de un an prevăzut de art. 61 din legea Credi-

tului.—Dacă el se calculează de la comunicarea primei somațiunii, sau de la cea de a doua somațiune.—(Art. 61 legea Creditului Funciar).

Din modul cum este redactat art. 61 din legea Creditului Funciar reese că, pentru a se ajunge la vânzarea unui imobil ipotecat, trebuie să se facă o primă somațiune și dacă în șase luni debitorul nu achită datoria, se face o a doua somațiune și dacă nici în șase luni debitorul nu se execută, atunci se cere punerea în vânzare a imobilului, așa că intenția legiuitorului a fost de fixa termenul de un an de la prima somațiune în intrul căruia are a se face cele două somațiuni, căci numai așa se explică cuvintele «din șase în șase luni».

Tribunalul,

Având în vedere incidentul ridicat de d-l avocat O. teteleşeanu, care tinde la anularea cererii de vânzare, pentru că de la notificarea celei de a doua somațiuni până la jurn. de scoatere în vânzare nu a trecut un an, conf. art. 61 din legea specială a Creditului Funciar;

Având în vedere că chestiunea care urmează a se discuta este de a se ști, de când se calculează termenul de un an prevăzut de art. 61 din legea Creditului Funciar, de la comunicarea celei dintîi somațiuni sau de la cea a doua?

Considerând că din redacțiunea articolului reese că trebuie să se facă o primă somațiune și dacă în șase luni debitorul nu achită datoria, să se facă o a doua somațiune, și dacă nici în șase luni debitorul nu se execută, atunci se va cere punerea în vânzare a imobilului, ori 6 luni plus 6 luni fac tocmai un an, deci intenția legiuitorului a fost de a fixa termenul de un an de la prima somațiune, înăvtrul căruia să se facă cele două somațiuni, căci numai așa se explică cuvintele din 6 în 6 luni;

Că acest termen trebuie calculat de la prima somațiune mai reese și din desbaterile parlamentare ce au avut loc la votarea legii Creditelor Funciare și a nume din următoarele cuvinte exprimate de d-l Korné, «apoi, atunci unde este garanția proprietarilor că ei vor fi îngăduiți un an și trei luni pentru plata datoriei lor» adevă un an de la prima somațiune până la cerere și 3 luni de zile de la cerere până la termenul de vânzare (art. 62 din legea Creditului care prevede că vânzarea să se facă în termen de trei luni de la publicarea în Monitor) precum și din desbaterile parlamentare din 1900 cu ocaziunea introducerii unui aliniat în art. 496 Pr. civ., privitor la efectul somațiunilor Creditelor, când d-l Th. Rosetti în discursul său arată «trebuie să aștepte Creditul funciar 6 luni de zile și după acest timp e dator să'i adreseze o a doua somațiune, adică dacă după un an și o lună nu s'a pus în regulă debitorul, Creditul Funciar este în drept a se adresa Președ. trib. etc...» (Pr. civ. ediția ofic. pag. 647) o lună pentru somația de punere în întârziere și un an pentru cele două somațiuni.

Considerând că de la cea de a doua somațiune a trecut 6 luni și de la cea dintîi un an.

Pentru aceste motive, Tribunalul, respinge incidentul ridicat, etc.

(ss) I. Ionescu; Perieșteanu-Buzău

Grefier (s) Argintoianu

JUDECĂTORIA OCOL. TOPOLOG, ARGEȘ

Audiența de la 12 Ianuarie 1906

I. M. Wittner cu C. Budescu

Cartea de judecată civilă No. 33

Legea autentificării actelor. — Proces-verbal de autentificarea unei procuri. — Constatările ce trebuie să

conțină procesul-verbal de autentificare.—Lipsa uneia din aceste constatări.—Nulitatea procurii.—(Art. 25 din legea autentificării actelor).

După art. 25 din legea autentificării actelor, procesul-verbal de autentificare trebuie să constate: 1° că partea s'a prezentat în persoană sau prin procurator; 2° identitatea părții; 3° declarația părții că actul e scris cu propria sa semnătură, și al 4° că subscrierea s'a făcut în fața funcționarului.

Prin urmare este nulă o procură, când procesul-verbal de legalizare ei nu constată de cât identitatea părții, fără să constate și cele alte formalități anume indicate de art. 25 sus citat.

Judecata,

Asupra opoziției făcută de d-l I. M. Wittner contra cărții de judecată No. 448/905 pronunțată de această judecătorie;

Citind lucrările din dosar și ascultând susținerile părților;

Având în vedere că prin jurnalul din 29 Noembrie 1905 oponentul a fost chemat a răspunde personal la interogator asupra punctelor din acțiune;

Că, pentru azi de și a fost citat în regulă totuși nu s'a prezentat înaintea acestei instanțe spre a răspunde la interogator fără a arăta verii o împedire bine cuvințată, urmează a se considera această nevenire ca o mărturisire completă;

Având în vedere și chestiunea ridicată de reclamant asupra procurii;

Considerând că după art. 25 legea autentificării procesul-verbal de legalizare trebuie să constate: 1° că partea s'a prezentat în persoană sau prin procurator; al 2° identitatea părții; al 3° declarația părții că actul e scris cu propria sa semnătură și al 4° că subscrierea s'a făcut în fața funcționarului etc.;

Așa dar pentru legalizarea unei procuri, după acest articol se cer mai multe condițiuni și din toate acestea procesul-verbal de legalizare nu constată de cât identitatea părții, prin urmare această legalizare urmează a se considera ca neexistentă căci art. 25 legea autentificării cere aceasta în mod imperios;

A se susține contrariu că și fără îndeplinirea condițiilor de mai sus, procura ar fi valabil legalizată ar urma ca și o simplă iscălitură a funcționarului care legalizează ar fi suficientă cea ce este inadmisibil căci legiuitorul a impus la simple legalizări precum și la autentificarea actelor ca procesul-verbal să constate a nume formalități ceea ce în speța de față nu se vede;

Că așa fiind această procură urmează a se considera ca nulă și opoziția a se respinge ca ne susținută;

Văzând art. 25 legea autentif. și 100 legea jud. și 234 procedura civilă;

Pentru aceste motive, respinge opoziția, etc.

p. jude (s) I. Pandele.

grefier (s) M. P. Mărăcinescu

Curtea din Paris, 21 Ianuar 1904

Nume patronimic.—Adăogirea numelui femeii la numele bărbatului.—Lipsa de acțiune din partea moștenitorilor femeii.—(L. asupra numelui din 18 Martie 1895 art. 1).

Faptul din partea bărbatului de a adăoga la numele său pe acel al femeii, cu consimțimintul acesteia din urmă, nu constituie o usurpare de nume, atunci mai cu seamă când bărbatul nu a

avut intenția de a dobîndi astfel un drept transmisibil copiilor săi, ci a voit numai să precizeze mai mult personalitatea sa, să indice cuscria cu familia femeii sale și să înlătore confuziunea la care eru expus prin faptul că mai multe persoane purtau același nume. Un membru al familiei femeii n'ar putea, deci, cere ca bărbatul să înceteze de a mai purta numele femeii, mai cu seamă dacă el nu justifică că aceasta i-ar aduce vre-o daună.

(Din Sirey, 1904. 2. p. 161).

Observație.—O practică veche, admisă de legiurile noastre anterioare și consacrată prin art. 7 din legea asupra numelui, voește că femeea măritată să ia numele bărbatului său. Iată însă un bărbat care găsește de cuviință să adauge la numele său pe acel al soției sale. Femeea sau moștenitorii pot să considere aceasta ca o usurpare și să facă prin justiție să înceteze acest fapt? Curtea din Paris, prin decizia a cărui sumar publicăm astăzi, răspunde în mod negativ. Nu știm însă până la ce punct această soluție ar putea fi admisă la noi, față de art. 1 din legea asupra numelui, după care numele de familie nu poate fi nici schimbat, nici modificat, nici adăugat de cât conform prescripțiilor acestei legi. Credem mai de grabă, că față cu acest text general, adăogirea din partea bărbatului la numele său a celui al femeii sale, este ilegală, și în consecință vom recunoaște atât femeii cât și moștenitorilor săi dreptul de a se opune la această procedură din partea bărbatului, pe care legea nu-l autorisă nici într'un caz a adăoga la numele său pe acel al femeii. Însăși Curtea din Paris se pronunțase altă dată în acest sens ⁽¹⁾, și soluția sa anterioară ne pare singură admisibilă la noi.

D. Alexandresco

Utilitatea pedepsei sub regimul legiurii noastre penale

Legea penală are, cum se știe, de scop menținerea ordinii sociale și a liniștei publice, iar cei ce fac ceia ce ea interzice, sau nu fac ceia ce ea poruncește, comit o infracțiune și sunt pedepsiți. Ea însăși un rău, pedeapsa e un mijloc de care societatea se servește pentru apărarea ei, însă pentru ca pedeapsa să-și atingă scopul se cer imperios mai multe condițiuni dintre care cea mai principală e să fie aplicată cu siguranță, la timp, numai așa ea izbînd pe condamnat îl poate corige pe viitor, făcându-l folositor societății. Astfel cum e alcătuit codul și procedura noastră penală, pedepsele sunt departe de a avea efectul moralizator care a determinat

(1) C. Paris, 10 Iunie 1859, sub cas., 15 Iunie 1863, D P. 63. 1. 313.

crearea lor. Să lămuresc aceasta prin câte-va exemple : X, individ rău și periculos societății, condamnat în mai multe rînduri, lovește la cărciumă pe Z. Să fac reclamații, cercetări, etc., și—dacă infractorul nu e prea șiret, fie pentru a conrupe martorii, fie a sdrobi prin ori-ce mijloace dovezile existente—presupun că e dat judecății. După vre-o lună afacerea vine la rînd înaintea judecătorului de pace și X, să zicem, e condamnat în lipsă. După ce i se comunică copie dânsul face opoziție, la termen propune noui martori și dupe câte-va amânări, de nu e achitat, se alege în cele mai multe cazuri cu o amendă, dar nu se mulțumește, face apel la tribunal, aci termenele sunt cu mult mai lungi, nu se prezintă, face opoziție, din nou amânări, iar dacă sentința a rămas definitivă, îndemnat de vre un samsar din cei ce mișună prin sălile instanțelor judecătorești, introduce contestație la executare, astfel procesul să tărăgănează cu anii, din care pricină în cele mai dese cazuri pacientul caută a tranșa cauza à l'amiabile cu bănuitul, desgustat fiind de atâta timp pierdut și d'atâta cheltuială ; ori, dacă în sfârșit, inculpatul a rămas definitiv condamnat la câți-va lei amendă, se pune bine cu perceptorul care-i incasează amenda în rate sau îl prelungește cu anii până ce pedeapsa se prescrie. Așa se pelec lucrurile și cu fapte de o mai însamnată gravitate : furturi, falșuri, excrocherii, calomni, abus, de încredere etc. Profitând de bine-facerile legii prea blîndă asupra libertății individuale, răi făcătorii să pun sub protecțiunea ei și e d'ajuns d'a avea domiciliu stabilit și oare care avere, strînsă poate prin furturi, pentru a se preumbla liberi, zimbitori, în comuna lor, mândri că au comis un fapt reprob de lege și că nu sunt pedepsiți, ei sunt spaima oamenilor cinstiți, ei sunt îndemnătorii celor cu perverse apucături. Am văzut specii de acestea multe la parchet. Îmi reamintesc de un individ condamnat în mai multe rînduri, delinquent în-născut, care sub impulsunea alcoolismului a omorît pe un altul. Ei bine, scăpând de învinuire grație unui tînăr medic care a constatat la autopsie că proveniența morții ar fi «tuberculoza pulmonară»,—după cât-va timp a maltrat îngrozitor pe alți consăteni, și, mai târziu, se preumbla sfidând locuitorii cu aerul lui obraznic și vițios, iar cei bătuți zăceau prin spitale.—Avea domiciliu stabil și ceva pămînt. Procurorul și judecătorul de instrucție, ori cât de conștiincioși, nu pot fi de cât, natural, sclavii legii a cărei aplicare sunt chemați să facă.

Găsesc că blîndețea legiuritorului nostru penal e excesivă, iar formalitățile numeroase, în parte inutile, drepturile acordate infractorilor prea mari, astfel că, după cum am zis, departe de a corige pe vinovat, îl demoralizează mai rău și prin aceasta să îndeamnă și pe alții, periclitându-se societatea în ce are mai scump : onoarea, libertatea, vieța și averea.

Dem. V. Demetrescu

Secretarul Parchetului Trib. Neamțu

A apărut : **Enciclopedia juridică**. Partea I, vol. I și II, cuprinzând jurisprudența română. Fie care volum are aproape 800 pagini, de d-l F. Ciorapciu, doctor în drept, avocat al Statului. *Prețul 12 lei* fie care volum broșat, iar legat în pânză 15 lei.

Depozit la «Curierul Judiciar».